

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ดังคำกล่าวของ อริสโตเติลนักปราชญ์ชาวกรีก ได้อธิบายไว้ว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคมต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเป็น หมู่เหล่า มีการปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน จนทำให้พวกเขาเหล่านั้นรู้สึกปลอดภัย ซึ่งเป็นสัญชาตญาณ ของมนุษย์ ในสังคมโลกปัจจุบันมนุษย์ทุกชีวิตทุกวัยสามารถปรับตัว หรือพัฒนาตนเองสู่ชีวิตที่ สุขสมบูรณ์ได้ สังคมไทยเป็นสังคมชาวพุทธ ซึ่งสมเด็จพระพุทธองค์ได้ทรงตรัสสอนให้ชาวพุทธ ทุกคนมุ่งมั่นทำประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม ต้องเป็นผู้มีจิตเมตตา เป็นผู้มีความอ่อนโยน มีหิริโอตตัปปะ และมีความเคารพกตัญญูกตเวทิตาต่อบุพการี

ฉะนั้นมนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในช่วงวัยใดก็ตาม ล้วนมีความต้องการในด้านต่าง ๆ อยู่ ตลอดเวลา เพียงแต่การแสดงออกถึงความต้องการของแต่ละคน แต่ละวัยมีลักษณะที่แตกต่าง กันออกไป โดยเฉพาะความต้องการในช่วงวัยผู้สูงอายุ ถือว่าเป็นวัยที่ต้องการความรัก ความ อบอุ่นจากครอบครัวและคนรอบข้าง และสังคมไทยได้ให้ความเคารพนับถือผู้สูงอายุมาโดย ตลอดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ความต้องการหรือความหวังเดียวของผู้สูงอายุก่อนจะสิ้นลม หายใจนั้นหมายถึงความต้องการที่จะให้ลูกหลานและคนรุ่นหลังประสบความสำเร็จในทุก ๆ ด้าน ดังนั้นคงจะถึงเวลาแล้วที่คนรุ่นหลังอย่างพวกเราจะต้องตอบแทนผู้สูงอายุ เพื่อให้ท่านทุกคนมี ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เพราะปัจจุบันเราจะเห็นได้ว่า ผู้สูงอายุนั้น กำลังจะกลายเป็นประชากรกลุ่ม ใหญ่ของประเทศ และจะมากขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งในแง่ของจำนวนและอัตราส่วนต่อประชากรทั้ง ประเทศ สืบเนื่องมาจากปัจจัยหลัก 2 ประการ คือ การพัฒนาทางด้าน การแพทย์และ สาธารณสุข และนโยบายการวางแผนครอบครัว ที่ทำให้อัตราการเกิดลดน้อยลงอย่างมาก (สุทธิชัย จิตะพันธ์กุล, 2541 : 2 - 5) นอกจากนี้ ด้านโครงสร้างประชากรในสังคมของทุก ประเทศในโลกมีการเปลี่ยนแปลงของประชากรผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นประมาณ 2 เท่าของทุกๆ 20-25 ปี (จากรายงานขององค์การอนามัยโลก) มีปริมาณการเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุส่วนมากจะอยู่ใน ประเทศกำลังพัฒนา มีสัดส่วนผู้สูงอายुर้อยละ 12 และจะเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 25 ในปีพ.ศ.2573 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2550) ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ซึ่ง หมายถึงประเทศไทยมีผู้สูงอายุมากกว่าร้อยละ 10 ของประชากรทั้งหมด (มูลนิธิสถาบันวิจัยและ พัฒนาผู้สูงอายุไทย, 2553)

ตัวอย่างของพระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ ยังทรง ตระหนักถึงคุณค่าความสำคัญของผู้สูงอายุ ดังจะเห็นจากพระราชดำรัสเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2543 ณ ศาลาดุสิดาลัย ความว่าประเทศเรามีผู้เกษียณอายุที่มีความรู้ความสามารถจำนวนมาก

บุคคลเหล่านี้เปรียบประดุจนาคราชมอง อยู่กระจัดกระจายตามที่ต่าง ๆ ไม่มีโอกาสเข้ามาช่วย ในการพัฒนาอันเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติเลย ทำอย่างไรเราจึงจะสามารถนำบุคคลเหล่านี้ มาช่วยงานส่วนรวมของประเทศได้บ้าง (คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานผู้สูงอายุ แห่งชาติ, 2548:79) จากพระราชดำรัสนี้ ชี้ให้เห็นว่าผู้สูงอายุมีความสำคัญและมีคุณค่าในสังคม อย่างมาก จึงควรที่ทุกคนและทุกภาคส่วนจะร่วมกันดูแลและส่งเสริมผู้สูงอายุให้มีคุณภาพชีวิตที่ ดี

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็วของสังคมไทย ย่อมส่งผลให้วิถีชีวิตและพฤติกรรม ของคนในสังคมเกิดจากการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น และภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจาย อำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 โดยเฉพาะอำนาจหน้าที่ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ในการจัดทำมาตรฐานการจัดบริการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ ได้แก่ มาตรฐาน ด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล มาตรฐานด้านรายได้ มาตรฐานด้านที่พักอาศัย มาตรฐาน ด้านนันทนาการ มาตรฐานด้านความมั่นคงทางสังคม ครอบครัว ผู้ดูแล และการคุ้มครอง และ มาตรฐานด้านการสร้างบริการและเครือข่ายการเกื้อหนุน

ซึ่งภารกิจทั้ง 6 มาตรการดังกล่าว เป็นงานที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่าย โอนจากราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาค งานสวัสดิการสังคมซึ่งเป็นภารกิจอย่างหนึ่ง ในด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ให้ความสำคัญกับการสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพ ชีวิตเด็ก สตรี คนชรา ผู้ด้อยโอกาส ซึ่งเป็นภารกิจที่กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวง พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้มีการถ่ายโอนภารกิจให้กับองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น ที่สำคัญยังมีการถ่ายโอนภารกิจด้านการดูแลผู้สูงอายุในรูปแบบสถานสงเคราะห์คนชรา

ที่สำคัญรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ยังได้บัญญัติเกี่ยวกับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้เป็นการเฉพาะของผู้สูงอายุ รวมทั้งยังมีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปใน การดูแลประชาชนในท้องถิ่นและบัญญัติเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการแก่ผู้สูงอายุไว้ในมาตรา 53 คือบุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับ สวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ ในรูปแบบเบี้ยยังชีพแบบขั้นบันไดโดยผู้สูงอายุ 60-69 ปีจะได้รับ 600 บาท อายุ 70-79 ปี จะได้รับ 700 บาท อายุ 80-89 ปี จะได้รับ 800 บาท และอายุ 90 ปีขึ้นไป จะได้รับ 1,000 บาท ปัญหาของผู้สูงอายุในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก พบว่าผู้สูงอายุ บางท่านประสบปัญหาความเดือดร้อน เนื่องจากไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ ขาดผู้อุปการะ เลี้ยงดู ถูกทอดทิ้งไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ เบี้ยยังชีพที่รัฐบาลได้จัดสรรให้กับ ผู้สูงอายุไม่เพียงพอแก่การดำรงชีวิตในแต่ละเดือน อีกทั้งยังมีค่าใช้จ่ายในด้านต่าง ๆ อาทิ ค่าใช้จ่ายด้านการซื้อยารักษาโรค และค่าครองชีพที่สูงขึ้น ทำให้ผู้สูงอายุบางท่านต้องอดมื้อกิน มื้อ การประกอบอาชีพก็ไม่สามารถกระทำได้อย่างเต็มความสามารถ เนื่องจากสังขารที่อ่อนล้า และโรคผู้สูงอายุรุมเร้า แต่ทั้งนี้ก็ยังไม่มีหน่วยงานใดของรัฐที่จะอำนวยความสะดวกและส่งเสริม

สนับสนุนให้ผู้สูงอายุที่ถูกทอดทิ้ง และผู้สูงอายุที่มีรายได้น้อยไม่เพียงพอแก่การยังชีพ ควรได้รับความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรีและมีชีวิตอยู่บนพื้นฐานของการอยู่ดี มีสุข อย่างแท้จริง

จึงกล่าวได้ว่าความสำคัญของการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา ถือว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จะต้องให้ความสนใจในความร่วมมือต่อการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา รวมถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุควบคู่กันไป จะเป็นการทำให้ผู้สูงอายุมีความรู้สึกปลอดภัย มั่นคงในชีวิต ตลอดจนไม่คิดว่าตนเองเป็นภาระของคนในสังคม จะเห็นได้ว่าการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชราจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นการช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาต่างๆ ในระยะยาว เพียงเบี้ยยังชีพเท่านั้นหรือที่เป็นการตอบแทนพระคุณของผู้สูงอายุ ที่อุทิศตนทำงานเพื่อชาติบ้านเมืองมาโดยตลอด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในฐานะเป็นหน่วยราชการที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุด จะต้องให้ความสำคัญกับผู้สูงอายุในท้องถิ่นอย่างเต็มความสามารถ เพราะผู้สูงอายุคือ บุคคลที่ทำประโยชน์คุณูปการต่างๆ ทั้งยังเป็นผู้ที่เผยแพร่ตลอดจนธำรงรักษาซึ่งวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติมาโดยตลอด

จากบริบทข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการจัดตั้งสถานสงเคราะห์ของคนชรา ภายใต้ความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก เพื่อที่จะเป็นการสร้างความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ทั้ง 19 แห่ง ในการจัดตั้งสถานสงเคราะห์ของคนชราให้เกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม และเพื่อศึกษาแนวทางการรับมือกับปัญหาหาผู้สูงอายุที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งถือเป็นกฎหมายแม่บทสำคัญที่ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมดสามารถดำเนินการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชราได้ ทั้งนี้ข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาแก่คณะผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีความร่วมมือต่อแนวทางการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา ภายใต้ความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา ภายใต้ความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการส่งเสริม และสนับสนุนการจัดตั้งสถานสงเคราะห์ของคนชรา ภายใต้ความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยในครั้งนี้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เป็นการศึกษาแนวทางการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา ภายใต้อาณัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ทั้งหมด 6 มาตรฐาน คือ มาตรฐานด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล มาตรฐานด้านรายได้ มาตรฐานด้านที่พักอาศัย มาตรฐานด้านนันทนาการ มาตรฐานด้านความมั่นคงทางสังคม ครอบครัว ผู้ดูแล และการคุ้มครอง และมาตรฐานด้านการสร้างบริการและเครือข่ายการเกื้อหนุน

2. ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาในเขตพื้นที่การปกครอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 19 ตำบล 173 หมู่บ้าน มีฐานะเป็นเทศบาลตำบล 5 แห่ง มีฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล 14 แห่ง

3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ ผู้สูงอายุทั้งชายหญิง ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 20,295 คน

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้สูงอายุในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ที่ได้จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยตารางสำเร็จรูปของ "Taro Yamane" ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และที่ระดับความคาดเคลื่อน $\pm 5\%$ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมคือ 392 คน แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ทั้งนี้เพื่อสะดวกในการเก็บข้อมูล สะดวกในการคำนวณ และสะดวกในการแทนค่า และกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสัมภาษณ์ด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 6 คน และสนทนากลุ่มจำนวน 11 คน

4. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ และผู้อุปการะเลี้ยงดู ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ มาตรฐานด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล มาตรฐานด้านรายได้ มาตรฐานด้านที่พักอาศัย มาตรฐานด้านนันทนาการ มาตรฐานด้านความมั่นคงทางสังคม ครอบครัว ผู้ดูแล และการคุ้มครอง และมาตรฐานด้านการสร้างบริการและเครือข่ายการเกื้อหนุน (มาตรฐานการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ: กรมการปกครองส่วนท้องถิ่น)

นิยามศัพท์ เฉพาะ

สถานสงเคราะห์คนชรา หมายถึง สถานที่ที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อนด้านที่อยู่อาศัยได้รับการคุ้มครองดูแลให้มีความสุข ไม่ต้องเร่รอน ถูกทอดทิ้งให้ว่าเหว่

ผู้สูงอายุ หมายถึง ผู้ที่มีอายุหกสิบปีหรือมากกว่าเมื่อนับตามวัย หรือผู้ที่สังคมยอมรับว่าสูงอายุจากการกำหนดของสังคม หรือผู้เกษียณอายุจากการทำงาน เมื่อนับตามสภาพเศรษฐกิจ ในประเทศพัฒนาแล้วส่วนใหญ่จะใช้เกณฑ์ที่อายุหกสิบห้าปี

ความร่วมมือ หมายถึง การทำงานร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในด้านการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา ภายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ หมายถึง สวัสดิการสำหรับผู้สูงอายุรูปแบบหนึ่งที่รัฐบาลจัดสรรให้ผู้สูงอายุ เพื่อสนับสนุนเป็นค่าใช้จ่ายให้กับผู้สูงอายุที่อยู่ในชุมชน หมู่บ้านต่างๆทั่วประเทศ ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในครอบครัวและชุมชน ได้ตามปกติอันควรแก่อัตภาพ โดยผู้ที่มีอายุ 60-69 ปี จะได้รับ 600 บาท อายุ 70-79 ปี จะได้รับ 700 บาท อายุ 80-89 ปี จะได้รับ 800 บาท และอายุ 90 ปีขึ้นไป จะได้รับ 1,000 บาท

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐหรือรัฐบาลกลางให้อำนาจหรือกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีอำนาจการปกครองร่วมกันทั้งหมด หรือเพียงบางส่วนในการบริหารท้องถิ่นตามหลักการที่ว่าถ้าอำนาจการปกครองมาจากประชาชนในท้องถิ่นแล้ว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องมีองค์กรของตนเอง อันเกิดจากการกระจายอำนาจของรัฐบาล มีอำนาจในการตัดสินใจและบริหารงานภายในเขตอำนาจของตน ในที่นี้หมายถึงพื้นที่ที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุและประชาชนในปัจจุบัน ที่อาศัยอยู่ในเขตความรับผิดชอบ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ทั้งหมด 19 แห่ง มีฐานะเป็นเทศบาลตำบล 5 แห่ง ประกอบด้วย เทศบาลตำบลท่าทอง, เทศบาลตำบลหัวรอ, เทศบาลตำบลพลาญชุมพล, เทศบาลตำบลบ้านใหม่, เทศบาลตำบลบ้านคลอง และมีฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล 14 แห่ง ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง, องค์การบริหารส่วนตำบลจอมทอง, องค์การบริหารส่วนตำบลท่าโพธิ์, องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกร่าง, องค์การบริหารส่วนตำบลวังงาม, องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านป่า, องค์การบริหารส่วนตำบลบึงพระ, องค์การบริหารส่วนตำบลปากโทก, องค์การบริหารส่วนตำบลไผ่ขอดอน, องค์การบริหารส่วนตำบลมะขามสูง, องค์การบริหารส่วนตำบลวังน้ำคู้, องค์การบริหารส่วนตำบลวัดจันทร์, องค์การบริหารส่วนตำบลวัดพริก, องค์การบริหารส่วนตำบลสมอแข

มาตรฐานด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล หมายถึง เกณฑ์การจัดบริการและการสงเคราะห์แก่ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในด้านสุขภาพ อนามัยและการรักษาพยาบาล

มาตรฐานด้านรายได้ หมายถึง เกณฑ์การจัดบริการและการสงเคราะห์แก่ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในด้านรายได้ ค่าครองชีพรวมไปถึงการส่งเสริมด้านอาชีพ

มาตรฐานด้านที่พักอาศัย หมายถึง เกณฑ์การจัดบริการสาธารณะและการสงเคราะห์แก่ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในด้านบริการที่พำนักและเครื่องนุ่งห่ม

มาตรฐานด้านนันทนาการ หมายถึง เกณฑ์การจัดบริการสาธารณะและการสงเคราะห์แก่ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในด้านกิจกรรมนันทนาการเพื่อสร้างความผ่อนคลายทั้งร่างกายและจิตใจ

มาตรฐานด้านความมั่นคงทางสังคม ครอบครัว ผู้ดูแล และการคุ้มครอง หมายถึง เกณฑ์การจัดบริการสาธารณะและการสงเคราะห์แก่ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านบริการทางสังคมที่เกี่ยวกับศูนย์บริการสังคม การอำนวยความสะดวก และความปลอดภัย ตลอดจนการคุ้มครองผู้สูงอายุตามกฎหมาย สิทธิและสวัสดิการเพื่อให้ผู้สูงอายุอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรีและคุณค่า

มาตรฐานการสร้างบริการทางสังคม และเครือข่ายการเกื้อหนุน หมายถึง เกณฑ์การจัดบริการสาธารณะและการสงเคราะห์แก่ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการสร้างอาสาสมัครดูแลผู้สูงอายุ การสร้างเครือข่ายระหว่างกลุ่มผู้สูงอายุ และการจัดให้มีศูนย์บริการชุมชนนอกประสงค์แก่ผู้สูงอายุ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา ภายใต้ความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนชรา ภายใต้ความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการส่งเสริม และสนับสนุนการจัดตั้งสถานสงเคราะห์ของคนชรา ภายใต้ความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก